

Manon la ONB

Printre atâtea alte bucurii cultural-artistice, primăvara asta mi-a facilitat și reîntâlnirea cu creația coregrafică a lui Kenneth MacMillan, pe care am readmirat-o în baletul

Manon la premiera Operei Naționale bucureștene din seara zilei de 2 aprilie.

Și deși practic e o preluare a variantei lui din arhiva Teatrului londonez Coven Garden pot spune, că m-a emoționat la fel de mult ca în urmă cu câteva decenii, când l-am urmărit la el acasă. De altfel, cred că

nici nu avea cum să fie altfel. Întrucât, în ciuda vârstei lui – născut în 1974 (de balet e vorba) nu s-a prăfuit, nu și-a pierdut din farmec, a rămas proaspăt și continuă să stârnească o mirabilă încântare. Cel puțin mie. Baletul în sine este atât de frumos construit și condus atât de lin și de cursiv prin combinații și succesiuni neașteptate a pașilor ce vin cumva în prelungirea înlănțuirii brațelor, cu un vocabular bogat, divers, dar neaglomerat, deși "vorbește continuu" și prin tratarea lui oarecum simfonică, întrucât privindu-l, parcă aud mângâierea care hrănește în același timp plăcerea ochiului dar și vibrația emoției. Cât privește splendida muzică de Jules Massenet în inspiratul aranjament orchestral semnat de dirijorul Martin Yates, veselă dar și romantică (în actul I) așa cum trebuie să fie începutul oricărei versiuni a lui *Manon*, cu îmbinarea și dezvoltarea melodică într-o manieră omogenă, lină dar și dramatică, consistentă dar și ușor transparentă, m-a încântat de-a dreptul în pofida micilor modificări față de originalul premierei din Anglia. Iar tâlmăcirea ei de către orchestra simfonică a primei noastre scene lirice sub bagheta aceluiași

Martin Yates ar fi fost cât se poate de bună, dacă nuanțele cu predilecție spre fortissimo-uri nejustificate, erau mai bine stăpânite.

Mi-au plăcut:

- evoluția Marinei Minoiu în *Manon*, chiar dacă și-a realizat rolul la început mai cerebral și tehnic în detrimentul așteptatului timid și derutant, lăsând romantismul și sensibilitatea să irumpă cu forță, doar în duetul final, care a fost de-a dreptul impresionant;

- Antonel Oprescu în *Monsieur GM* care a făcut probabil singurul rol elegant de compoziție;

- și Cerșetorul Șef personificat de Shuhei Yoshida, un balerin extrem de talentat cu o tehnică și virtuozitate remarcabilă.

În rest, păcat că ansamblul a fost neomogen și dezordonat, păcat că cei doi prim balerini ce au dat viață personajelor Des Grieux și Lescaut, respectiv Dawid Trzensimiech și Henry Dowden n-au convins prin interpretarea lor neartistică și neterminată cumva; păcat de scenografia total neinspirată ca și de luminile ce i-au ținut isonul. Păcat de toate astea Dar, important e faptul, că ele, - toate acestea păcat că - nu au putut umbri succesul unei premiere și frumusețea unei creații muzical-coregrafice de marcă.

Doina MOGA

L'Om DAda

... un spectacol de teatru – coregrafic, marca Gigi Căciuleanu. Urmărindu-l în luna martie la Teatrul Național din București, Sala Atelier, mi-a readus în memoria afectivă – fără să îi semne de fapt – parfumul nocturnelor 9 ½ de pe vremuri nocturne pline de substanță și atmosferă ce polarizau curiozitatea, atenția, admirația și speranța unui public ce-i drept, cam elitist.

Și dacă mă gândesc bine, tot elitist a fost și cel de acum. Nici nu cred că se putea altfel, întrucât, oricât de popular și ingenios explicit este creatorul spectacolului, ca să îl guști, să-l înțelegi, să te poți bucura de el și să te amuzi cu el – întrucât Gigi Căciuleanu are rara capacitate de a te face pe tine spectator, parte din "poveste", de parcă ai fi în sufrageria lui la o șuetă – trebuie să poți face față, măcar în parte, vaste-i culturi pe care o are și care se revarsă mereu ca un tăvălug asupra tuturor. Și aici intră c-am tot: literatura universală cu toate ramurile ei, dansul sub toate formele lui, muzica cu toate genurile și curente ei, nemaivorbind de enorma-i disponibilitate de observație și pricepere a tot ce respiră și mișcă, fie că e vorba de o pasăre, de o picătură de ploaie, de un port de bras de-o privire sau de banalul mers al oamenilor de pe stradă, în care el descoperă cadențe, rime, ritmuri și mișcări ce-i

populează imaginația. Spectacolul *L'Om DAda* este un generos omagiu adus originalului curent dadaist și implicit creatorului român Tristan Tzara, de la a cărui naștere se împlinesc acum în aprilie 120 de ani și este inspirat, evident, de textele lui, ce au revoluționat la vremea respectivă poezia în special și arta în general. Și cine ar fi putut face asta mai bine decât, tot un original, la fel de fermecător, tot un creator ingenios, care l-a rândul lui a revoluționat baletul – dans în mod special și arta în general. Personalizat dar mereu nou, clasic în stilu-i caracteristic dar mereu surprinzător, el nu are frici, nu are fixuri, nu are granițe în ceea ce creează ci doar mici nebunii după cum singur recunoaște. Un exemplu elocvent ar fi

